

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. A. T., advokátom v B., proti žalovanému **Š. F.**, bývajúcemu v N., zastúpenému A., so sídlom v N., adresa pre doručovanie B., **o zaplatenie 6 306,84 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15 C 61/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 32/2011, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 32/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí prvým) z 25. októbra 2007 č.k. 15 C 61/2006-106 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia 6 306,84 € s príslušenstvom titulom zaplatenia zálohy na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 13. februára 2006. Súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 2 449,38 € (73 790 Sk) k rukám Mgr. R. H. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Nitre uznesením z 5. júna 2008 sp. zn. 9 Co 48/2008 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí druhým) z 5. februára 2009 č.k. 15 C 61/2006-184 žalobu zamietol. Súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 3 852,99 € k rukám Mgr. R. H. do troch dní

od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 489, § 451 ods. 1, 2 a § 580 Občianskeho zákonníka. Súd uzavrel, že pohľadávka žalobkyne voči žalovanému zanikla započítaním. Žalovaný svoj prejav smerujúci k započítaniu urobil vo svojom odpore z 19. júna 2006. Za preukázané súd považoval, že žalobkyňa mala nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkového prospechu, ktorý žalovaný získal plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Naproti tomu, mal však žalovaný voči žalobkyni ten istý nárok a aj z toho istého dôvodu, pretože žalobkyňa motorové vozidlo fakticky užívala od januára 2005 do februára 2006, ale ústne dohodnuté leasingové splátky po 429,04 € neplatila a ani za ďalšie faktické užívanie tohto vozidla od februára 2006 do septembra 2006 neplatila nájomné. Na základe tohto zistenia súd dospel k záveru, že obaja účastníci mali vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie bolo rovnakého druhu (v peniazoch). Zánik pohľadávok nastal okamihom, keď sa tieto pohľadávky stretli. Súd navyše konštatoval, že pohľadávka žalovaného (9 724,30 €) prevyšuje pohľadávku žalobkyne (6 306,84 €). O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre rozsudkom (v poradí prvým) zo 4. marca 2010 sp. zn. 9 Co 111/2009 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6 306,84 € so 7 % ročným úrokom z omeškania od 28. septembra 2006 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. decembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 233/2010 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Nitre rozsudkom (v poradí druhým) z 27. októbra 2011 sp. zn. 9 Co 32/2011 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 6 306,84 € so 7 % ročným úrokom z omeškania od 28. septembra 2006 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bolo nesporné, že 13. februára 2006 písomne uzavreli zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal najneskôr do 3 dní od prevodu vlastníckeho práva na jeho osobu uzavrieť kúpnu zmluvu so žalobkyňou o predaji motorového vozidla zn. F., E.. č. N. za dohodnutú kúpnu cenu 9 958,18 €. Žalobkyňa ako budúca kupujúca pri podpise tejto zmluvy poskytla žalovanému ako budúcemu predávajúcemu zálohu 6 306,84 € a zvyšných 3 651,33 € malo

byť zaplatených v štyroch splátkach. Sporným nebolo, že žalobkyňa písomne 9. marca 2006 od zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy odstúpila a zároveň vyzvala žalovaného na vrátenie sumy 6 306,84 € a prevzatie motorového vozidla. Za nepochybné odvolací súd považoval aj to, že do vlastníctva žalovaného predmetné motorové vozidlo po skončení nájmu prešlo 22. marca 2006 a k prevzatiu motorového vozidla žalovaným od žalobkyne došlo 27. septembra 2006. Vozidlo bolo predané 30. novembra 2006 (kúpna zmluva medzi žalovaným ako predávajúcim a A. ako kupujúcim za kúpnu cenu 6 306,84 €). Nárok žalobkyne na vrátenie preddavku na kúpnu cenu z dôvodu neuzatvorenej kúpnej zmluvy je nárokom z bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaný tvrdil, že voči žalobkyňi má 3 pohľadávky – prvá pohľadávka v sume 6 006,58 € za užívanie motorového vozidla za obdobie od januára 2005 do februára 2006, druhá pohľadávka v sume 3 717,72 € za užívanie motorového vozidla za obdobie od februára 2006 do septembra 2006 a tretia pohľadávka v sume 3 651,33 € za škodu spôsobenú žalovanému porušením povinnosti na uzavretie konečnej zmluvy. Pri prvom nároku žalovaného – ústna dohoda účastníkov o platení nájmu vo výške mesačných splátok leasingu po 429,04 € od januára 2005 do februára 2006, bolo potrebné vyriešiť základnú otázku, a to dátum vstupu žalobkyne do užívania predmetného motorového vozidla. Z písomne uzavretej zmluvy o budúcej kúpnej zmluve z 13. februára 2006 z jej čl. IV., vety prvej vyplýva, že budúca kupujúca, t.j. žalobkyňa vstúpi do užívania predmetu zmluvy dňom podpisu zmluvy. Pretože žiaden z účastníkov konania nenavrhol na preukázanie svojich tvrdení výsluch nestranných svedkov, podľa názoru odvolacieho súdu je za deň vstupu žalobkyne do užívania predmetu zmluvy potrebné považovať deň uvedený v zmluve o budúcej kúpnej zmluve, t.j. 13. februára 2006. Podporným pre túto skutočnosť bola aj výpoveď svedka D. B.. Súd uzavrel, že nárok žalovaného na zaplatenie sumy 6 006,58 € titulom nájomného je nedôvodný (žalobkyňa v rozhodnom období auto neužívala). Druhý nárok žalovaného – 3 717,72 € za užívanie motorového vozidla v období od februára 2006 do septembra 2006 titulom bezdôvodného obohatenia, preukázaný taktiež nebol. Dôkazné bremeno preukázania vzniku bezdôvodného obohatenia bolo na žalovanom. Žalobkyňa tento nárok neuznala, tvrdiac, že žalovaného písomne vyzvala na prevzatie vozidla a okrem toho vozidlo v tomto období neužívala, bolo odstavené. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobkyňa užívala motorové vozidlo, ani rozsah jeho amortizácie. Vzhľadom na to, že žalovaný nepodniká v súvislosti s prenájomom automobilov a žiadnymi dôkazmi nepreukázal ani základ uplatneného nároku, bolo potrebné dospieť k právnomu záveru, že takáto pohľadávka neexistuje. Odvolací súd sa zaoberal aj existenciou posledného nároku žalovaného, o ktorom tvrdil, že ide o započítateľnú

pohľadávku – 3 651,33 € za škodu spôsobenú porušením povinnosti na uzavretie konečnej zmluvy, a dospel k záveru, že táto pohľadávka neexistuje. V čl. V. zmluvy sa účastníci pre prípad, že medzi budúcim predávajúcim a kupujúcou nedôjde k uzavretiu kúpnej zmluvy zaviazali uhradiť si všetky náklady, ktoré vznikli realizáciou zmluvy. Z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že ani jeden z účastníkov nevyužil právo vyplývajúce mu z § 50 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a navyše, žalovaný 30. novembra 2006 predmetné motorové vozidlo predal za sumu 190 000 Sk. Týmto úkonom, ktorý bol žalovaným urobený v jednoročnej lehote, v ktorej sa mohol ktorýkoľvek z účastníkov zmluvy domáhať na súde nahradenia vyhlásenia vôle súdnym rozhodnutím, zánik záväzku spôsobil samotný žalovaný (záväzok zanikol 30. novembra 2006). V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa spôsobila žalovanému škodu tak, ako to žalovaný tvrdil. Pre vyššie uvedené dôvody odvolací súd právny názor súdu prvého stupňa, že u žalovaného existujú započítateľné pohľadávky, vyhodnotil ako nesprávny, pretože žiadne započítateľné pohľadávky medzi účastníkmi konania neexistovali. V danej veci bolo treba pri rozhodovaní vychádzať z písomne uzavretej zmluvy o budúcej zmluve, tzn. že žalobkyňa žalovanému ako budúca kupujúca pri podpise zmluvy (13. februára 2006) odovzdala 6 306,84 €. Toto žalovaný ani nepoprel, preto daná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je povinný žalobkyni vydať. Žalovaný sa s vrátením uvedenej sumy dostal do omeškania 28. septembra 2006 (nasledujúci deň po prevzatí motorového vozidla od žalobkyne), preto súd priznal žalobkyni aj úrok z omeškania (§ 517 Občianskeho zákonníka, nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.). O trovách celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu zamietne, resp. zruší rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd nikdy nepostupoval podľa § 118 ods. 2 O.s.p. a toto malo na žalovaného nepriaznivý dosah ohľadne druhej započítacej námietky, ktorá sa týkala náhrady bezdôvodného obohatenia za užívanie vozidla od februára 2006 do septembra 2006, keď odvolací súd nepriznal tento nárok žalovaného z dôvodu, že žalovaný nepreukázal výšku bezdôvodného obohatenia (napr. „amortizáciu vozidla“). Tým neuniesol dôkazné bremeno, pretože súd výšku nároku ako požičovné v autopožičovni neuznáva, keďže žalovaný nie je podnikateľ. V celom konaní však súd neuviedol, že by bola sporná výška požadovaného

bezdôvodného obohatenia alebo základ, z ktorého ho žalovaný vypočítal. Odvolací súd nakoniec nepoukazoval len na nepreukázanie bezdôvodného obohatenia, ale na absenciu zmluvného vzťahu medzi žalovaným a žalobkyňou ohľadne užívania, či prenájmu vozidla v období február 2006 – september 2006. Odvolací súd rozhodol bez takéhoto upozornenia, resp. zhrnutia sporných a nesporných bodov veci, čím žalovaný nedostal možnosť preukázať výšku bezdôvodného obohatenia iným spôsobom, samozrejme už bez možnosti riadneho opravného prostriedku, ktorý voči rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustný. Okrem toho však žalovaný s vyjadrením z 20. júna 2011 zaslal súdu znalecký posudok č. 41/2011 (odbor cestná doprava, odvetvie technický stav cestných vozidiel, stanovenie hodnoty cestných vozidiel), ktorý vypracoval znalec J. V.. Z odborných záverov znalca vyplýva, že počas obdobia od 1. januára 2005 do 13. februára 2006 (kedy žalovaný poskytol žalobkyňi vozidlo na užívanie) nastala amortizácia vozidla o 9,94 %, čo malo za následok zníženie technického stavu vozidla o 9,88 %, v cenovej úrovni zníženie technickej hodnoty vozidla o 45 095 Sk, v trhovej úrovni zníženie trhovej hodnoty vozidla o 38 189 Sk. Z odborných záverov znalca ďalej vyplýva, že počas obdobia od 13. februára 2006 do 27. septembra 2006 (kedy žalobkyňa mala vozidlo bez akýchkoľvek pochybností v užívaní) nastala amortizácia vozidla o 4,66 %, čo malo za následok zníženie technického stavu vozidla o 4,76 %, v cenovej úrovni zníženie technickej hodnoty vozidla o 21 717 Sk, v trhovej úrovni zníženie trhovej hodnoty vozidla o 18 392 Sk. Žalovaný na pojednávaní 27. októbra 2011 navrhol odvolaciemu súdu vykonať tento dôkaz, minimálne prečítaním znaleckého posudku, avšak odvolací súd vykonať tento dôkaz bez akéhokoľvek odôvodnenia zamietol. Odvolací súd teda odmietol v konaní vykonať dôkaz (ohľadne amortizácie vozidla), ale potom v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný takýto dôkaz nepredložil. Odvolací súd opätovne nevykonával dokazovanie ako naznačoval žalovaný (dopyt na S.), ale takýto dôkaz odmietol a prevzal vyslovene klamlivé tvrdenie svedka B. ako podporný dôkaz pre určenie skutkového stavu veci a z toho vyplývajúci právny záver. Poukázal na to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že nedostal možnosť vyjadriť sa k inému spôsobu určenia základu bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd mal dôsledne postupovať tak, aby boli procesné práva účastníkov konania dodržané.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto zákonnom ustanovení. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné a teda aj dôvodné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a ani dovolací súd existenciu týchto väd nezistil.

Dovolací súd osobitne skúmal, či v prejednávanej veci nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Žalovaný tvrdil, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Zo spisu vyplýva, že po zrušení rozsudku odvolacieho súdu (prvého v poradí) najvyšším súdom, žalovaný do spisu doplnil znalecký posudok (č.l. 283 a nasl.). Zo zápisnice pred odvolacím súdom z 27. októbra 2011 je zrejmé, že právny zástupca žalovaného navrhol doplniť dokazovanie znaleckým posudkom a inými listinami, ktoré do spisu založil. Pokiaľ ide o znalecký posudok žalovaný dodal, že tento doložil z dôvodu, že odvolací súd bol názoru, že žalovaný nepreukázal amortizáciu vozidla (čo vyplývalo z jeho prvého rozsudku). Odvolací súd však jeho návrh na doplnenie dokazovania zamietol. V odôvodnení rozhodnutia pokiaľ ide o druhý nárok žalovaného odvolací súd ale uviedol, že „Žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobkyňa bola užívala motorové vozidlo, ani rozsah jeho amortizácie“.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania, okrem iného aj znaleckým posudkom, ktorým chcel žalovaný preukázať amortizáciu vozidla, keďže aj z dôvodu práve nepreukázania amortizácie vozidla považoval odvolací súd druhý nárok žalovaného za nedôvodný.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

K námietke dovolateľa ohľadom nedodržania postupu zo strany odvolacieho súdu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. dovolací súd dodáva nasledovné.

Podľa § 118 ods. 2 O.s.p. po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Obsah zápisníc o pojednávaniach pred odvolacím súdom nedávajú podklad pre záver, že odvolací súd (ktorý opakovane dokazovanie) dôsledne postupoval podľa tohto ustanovenia. Citovaný § 118 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Účastníkom konania sa tým má vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôbili ich ďalší procesný postup v konaní. Vzhľadom na uvedené bola v konaní pred odvolacím súdom navyše zistená iná vada, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

V nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ku ktorému došlo v danej veci, treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením a neprispela k predvídateľnosti postupu a rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp. zn. 3 M Cdo 18/2010).

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako aj z dôvodu, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a ani ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová